

Naar den ærede Ordfører har udtalt sig saa meget stærkt imod et solidarisk Pant, da har jeg ikke andet end kunnet forundre mig derved; thi det er ingenlunde noget Nyt, at Papirer ere baserede paa solidarisk Pant; det er Noget, der er meget gammelt, og som navnlig har fundet Sted i flere Lande i Europa ved de i disse allerede i mange Aar bestaaende Creditforeninger, der have deres Pantebreve baserede paa solidarisk Pant. Jeg seer heller ikke, at der i nærværende Tilfælde kunde ved være saadanne Vanskeligheder som de, den høit agtede Ordfører har søgt at gjøre gjældende. Ved at forandre Lovforslaget paa den Maade, som den ærede 2den Landstingsmand for 7de Kredts (Nyholm) ved Sagens første Behandling betegnede, nemlig ved at stille det netop saaledes, som det i sin Tid af Landbocommissionen blev foreslaaet, saa at man istedetfor 25 Aar tog 30 Aar, og lod 3 af de høieste Aar gaae ud imod 3 af de laveste, samt derpaa paa ethvert Sted, hvor der i Lovforslaget staaer $3\frac{1}{2}$ pCt. og $4\frac{1}{2}$ pCt., satte 4 pCt. og 5 pCt., vilde Sagen faae en meget bedre Form, og jeg skulde gjerne, naar dette kunde bidrage til Sagens videre Fremme, gaae ind paa en Ændring i denne Retning. Det hele Obligationsbeløb, der paa denne Maade vilde fremkomme, vilde blive noget mindre. Det er iøvrigt en ganske usædvanlig Skæbne, dette Lovforslag har havt i det ærede Thing; thi medens Nogle velvilligen have villet erkjende, at det har stræbt efter at ramme Retfærdigheden, og at det er bygget paa Retfærdighed, have tvende høilærde Medlemmer af Thinget, den høitærede 4de (Blechingberg) og 5te Landstingsmand (Drøst) for Kjøbenhavn søgt at reise Tvivl, om Grundlovens § 87 var fyldstgjort, og strax efter dem har derimod en som Godsseier og Tiendeieier særdeles sagkyndig Landstingsmand, den 2den for den 7de Kredts (Nyholm) søgt at gjøre gjældende, at Bederlaget var stillet altfor høit; ikke destomindre optræde tvende ærede

Medlemmer af Thinget, der selv ere Tiendeieidere, og erklære, at de desuagtet vilde gaae ind derpaa. Jeg troer, at en saadan Maade at ytre sig paa om et Lovforslag fra forskjellige Sider ikke har sin Lige i Rigsdagen. Men, naar jeg allerede er kommen herhen med den Forvisning, at det nogenlunde er lykket mig at ramme et retfærdigt Bederlag, saa er jeg hert kun bleven endmere bestyrket, naar man fra den ene Side paastaaer, at det er for høit, og fra den anden Side, at det er for lavt. Naar jeg tidligere har confereret med en stor Deel Menneker, saavel Tiendeieiere og Geistlige som Tiendeieidere, har man fra begge Sider med ualmindelig Beredvillighed villet gaae ind derpaa, og jeg har derved faaet det Haab, og er kommen til at fastholde det Haab, at det nogenlunde er lykket mig at ramme et retfærdigt Bederlag. Imidlertid staaer nu Sagen saaledes, at imod dette Lovforslags Fremme har ikke blot Udvalgets ærede Fleertal, men ogsaa flere af de høitagtede Ministre udtalt sig. Jeg seer derfor fuldtvæ, at det ikke vil lykkes mig at kunne fremme denne Sag videre her i Thinget, saameget mere, som flere af de Mænd, der ellers vilde støtte den, ikke idag ere tilstede. Dette har bestemt mig til at tage Lovforslaget tilbage og til at gaae over til det af Udvalgets Fleertal stillede Forslag.

Formanden: Den ærede Landstingsmand har saaledes taget sit Forslag i dets Heelhed tilbage, idet han slutter sig til det Ændringsforslag, som af Udvalgets Majoritet er knyttet til et Udsnit af Forslaget. Jeg skal forhøre hos det ærede Medlem af Udvalget (Holberg), som har gjort fælles Sag med Forslagsstilleren i at holde paa Lovforslaget med de Ændringer, som af Minoriteten ere stillede, om han ogsaa frasalder Lovforslaget eller han inhærerer det?

Holberg: Jeg henholder mig ganske til de Ændringer, som ere fremførte af den ærede Forslagsstiller.